

## **A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.I.35.447/2012/8.szám

*A Kúria a dr. Rákosfalvy Zoltán ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Ovárdics János jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2012. április 27-én kelt 29.K.32.660/2011/15. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi*

### ***ítéletet:***

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 29.K.32.660/2011/15. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

### ***Indokolás***

*A felperes a ... Kft. (továbbiakban Kft.) egyik tulajdonosa, melynek részére több alkalommal nyújtott tagi kölcsönt. A felperes 2004. évben a bevételi és kiadási pénztárbizonylatokat és az időszaki pénztárjelentéseket nem írta alá. 2005-2007 években azonban nagy számban találhatók olyan alapbizonylatok, melyek a felperes aláírásával vagy szignójával ellátottak. A tagi kölcsönnyújtásokról kölcsönszerződések készültek, a pénztárba az összegek bevételezésre kerültek, valamint a könyvelés alapján készült éves beszámoló és annak kiegészítő melléklete is tartalmazta azokat, melyeket a társaság közgyűlése is elfogadott. Az auditált beszámolót a könyvvizsgáló hitelesítő záradékkal látta el, azt a társaság képviselője által aláírva - mint hiteles mérleget - nyújtották be a cégbírósághoz. A felperes a Kft.-nél lefolytatott vizsgálat során a rendszeres tagi kölcsönnyújtást és visszafizetést kifejezetten elismerte, annak okairól, forrásairól, körülményeiről is nyilatkozott, melyek összhangban álltak az iratanyagban fellelt szerződésekkel, bizonylatokkal és egyéb más dokumentumokkal. Amikor*

a személyi jövedelemadó ellenőrzésére került sor, nyilatkozatát megváltoztatta és ettől kezdve tagadta a kölcsönnyújtás tényét. Hangsúlyozta, hogy azok csak papíron történtek meg, a gazdasági társaság eltitkolt árbevételeinek fedezésére.

Az adóhatóság a gazdasági társaság árbevételét becsléssel állapította meg, melynek során azonban rögzítette, hogy az eltitkolt árbevétel önmagában nem volt elegendő a pénztárhiány fedezetére. Tagi kölcsönnyújtás nélkül a Kft. pénztáregyenlege folyamatosan negatív lett volna, ami a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) szerint kizárt, ezért a tagi kölcsönnyújtásoknak meg kellett történnie az egyenleg elérése érdekében. A fentiek alapján az adóhatóság a felperes terhére 2004-2007 évekre 45.577.714 Ft adóhiányt állapított meg személyi jövedelemadó és magánszemélyek különadója adónemben, az adóhiány után 22.788.857 Ft adóbírságot és 19.909.669 Ft késedelmi pótlékot szabott ki.

A felperes keresetét a Fővárosi Törvényszék 29.K.32.660/2011/15. számú ítéletével elutasította. Álláspontja szerint az adóhatóság a becslés jogalapját bizonyította, melyet nem csupán a tagi kölcsönök meglétére alapozott, hanem a felállított pénzforgalmi mérleggel igazolta a bevételek és kiadások közötti egyensúly hiányát. A kölcsönnyújtások megtörténtét nem csupán a felperes által aláírt kölcsönszerződések igazolták, hanem az ezzel összhangban álló pénztárbizonylatok, beszámolók, mérlegek, hitelesítési záradék. A tagi hitelnyújtás kétségtelenségét a társaság könyvelőjének vallomása sem támasztotta alá. A könyvvizsgáló és a pénztáros vallomása pedig inkább megerősítette azt. A felperes perbeli védekezésének ellentmond a gazdasági társaság ellenőrzésekor tett nyilatkozata, mikor kifejezetten a felmerülés szükségességét bizonygatta. Az ellentmondó nyilatkozatok kapcsán utalt a Legfelsőbb Bíróság ezzel kapcsolatban kialakított álláspontjára, vagyis az olyan nyilatkozatok, amelyek egymással nem egybehangzóak, nem alkalmasak valamely állítás hitelességének kétséget kizáró, hitelt érdemlő bizonyítására. Elvetette a felperes által beszerzett szakértői véleményt, mert az, hogy történt-e kölcsönnyújtás, ténykérdés. A beszerzett vélemény ennek megdöntésére nem volt alkalmas, ténykérdés eldöntéséhez szakértő bevonására pedig nincs szükség.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet annak hatályon kívül helyezése és új határozat hozatala iránt, másodlagosan az eljáró bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő kötelezése érdekében. Szerinte az adóhatóság a tényállást nem tárta fel és nem bizonyította, megállapításai iratellenesek és a jogszabályok téves értelmezésén alapulnak. Az eljárásban a tagi kölcsönök tényleges szükségességét nem tisztázták, erre vonatkozóan kérte szakértő bevezetését is a perbe. A tagi kölcsönök be- és kifizetését alátámasztó iratok nem felelnek

meg az Sztv. előírásainak, illetve nem támasztják alá a bennük foglaltak megtörténtét. Hangsúlyozta, hogy a tagok mindig utólag szereztek tudomást a pénztárhiányról, és a szakemberek felszólítására utólag készültek el a tagi kölcsönpapírok. Szerződéses akarat a tag és a társaság között csak a tekintetben állt fenn, hogy a pénztárhiányt be nem vallott árbevétel helyett más módon szüntessék meg. Ténylegesen a gazdasági társaság működéséhez tagi kölcsönbefizetésre nem volt szükség, hiszen az eltitkolt árbevételből került működése finanszírozásra. E körben nyomatékosan hivatkozott az általa beszerzett szakértői véleményre, mely éppen ezt az érvelést igazolta.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme az első fokú ítélet hatályában való fenntartását indítványozta annak helyes megállításai és indokai alapján.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

Az általánosságok szintjén mozgó felülvizsgálati kérelem célja a bizonyítékok újramérlegelésére irányult, annak megállapítása végett, hogy a tagi kölcsönök befizetésére ténylegesen a felperes részéről nem volt szükség, hiszen az eltitkolt árbevétel kellő forrást nyújtott a gazdasági társaság tevékenységének folytatásához. Ezzel összefüggésben kiemeli a Kúria, hogy a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható a Pp. 275. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben. Következetes mind a Legfelsőbb Bíróságnak, mind a Kúriának azon gyakorlata, mely szerint, ha a felülvizsgálati kérelemben a jogerős ítélettel megállapított tényállást, azaz azt sérelmezi a felülvizsgálati kérelemmel élő fél, hogy a bíróság a tényállást a Pp. 206. §-ának megsértésével állapította meg, a jogerős ítélet érintésének csak akkor lehet helye, ha a tényállás iratellenes vagy az első fokú bíróság a bizonyítékokat azok egybevetésekor nem a maguk összességében értékelte, mérlegelése kirívóan okszerűtlen, lényeges logikai ellentmondást tartalmaz. Ugyanis a Pp. 275. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok újraértékelésére, felülmérlegelésére nincs jogi lehetőség.

A Kúria az első fokú ítélet kapcsán - figyelemmel a lefolytatott bizonyítási eljárás adataira is - nem észlelt olyan körülményt, melynek alapján megállapítható lenne a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelése vagy bármilyen logikai ellentmondás. A jogerős ítélet rámutatott minden olyan ellentmondásra, amelyből jogszerűen a tagi kölcsönök befizetésének megtörténtére lehetett következtetni és részletesen indokolta azt, hogy a könyvelő, könyvvizsgáló és a pénztáros vallomása mennyiben támasztja alá azok tényleges megtörténtét. Helyesen utalt arra is, hogy a felperes aszerint, hogy kinek a vizsgálata folyt és ehhez milyen érdekei

fűződtek, váltogatta álláspontját; hol a tagi kölcsönbefizetés szükségességének felmerülését, hol annak ellenkezőjét állította, bizonygatta.

A rendelkezésre álló tényeket a bíróság kellő súllyal, megfelelően értékelte és helytállóan foglalt állást a szakértői bizonyítás elutasítása körében is. Annak elbírálása, hogy a valóságban megtörtént-e a tagi kölcsönök befizetése, ténykérdés, nem számszaki, így szakértő kirendelésére nem volt szükség. A szükségesség oldaláról történő felperesi megközelítés téves, ebből megalapozott döntésre jutni nem lehet. Egy tagi kölcsönbefizetés megtörténte nem minden esetben kapcsolódik egy likviditási problémához, annak számtalan indoka lehet, melynek feltárása nem képezi a bíróság feladatát. A Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy a befizetések ténye igazolt-e, az kellően alátámasztott vagy a rendelkezésre álló bizonyítékokból csak arra a következtetésre lehetett jutni, hogy az ténylegesen nem történt meg, csak papíron létezett. Miután ez utóbbi nem volt megállapítható, így a Kúria értékelése szerint felülmérlegelésre okot adó körülmény a perben nem állt fenn, mind az alperes, mind a bíróság az irányadó jogi előírásoknak megfelelően, a megállapított tényállásból helytálló jogi következtetést vont le, és jogszerűen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a felperesnél a tagi kölcsönök befizetése esetén forráshiány keletkezett, mely alapot adott az Art. 108-109. §-aiban szabályozott becslési eljárás lefolytatására.

A fentiek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés figyelembevételével kötelezte a Kúria a felperest az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére, míg az illetékviselésről szóló kötelezés a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. október 24.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,  
Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**